

'Een geweldige thriller die je voortdurend
op het verkeerde been zet' – *Booklist over Verraad*

BEDROEG

ABIGAIL HAAS

JEUGDTHRILLER

BEDROG

ABIGAIL HAAS

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Ons leven bestaat uit keuzes maken. Belangrijke en minder belangrijke, onzeker met elkaar verbonden door goede bedoelingen; een rij dominostenen, op het punt van omvallen. Welk shirt je aantrekt op een koude winterochtend, welk ongezond junkfood je eet in de lunchpauze. Het begint heel onschuldig; je merkt het niet eens. Je gaat naar een feestje of een film; je luistert naar dit liedje, of leest dat boek, en dan, op een of andere manier, heb je een studie gekozen, een carrière, je vriendje of je echtgenote.

Zo veel keuzes. Na een tijdje raken we de tel kwijt. Ze vervagen tot een eindeloze stroom die naadloos leidt tot de volgende vraag, de volgende beslissing – ja, nee, nee, ja. De dominostenen vallen een voor een om. Tik, tik, tik, steeds sneller tot je alleen nog de twee ziet die er echt toe deden: het begin, en deze: het einde.

Oliver, en Ethan, en ik.

‘Wat doe je, broertje?’ Aarzelend zet Oliver een stap in onze richting. ‘Je maakt Chloe bang.’ Hij kijkt van mij naar

Ethan en weer terug, en ik zie dat hij de situatie probeert te peilen. Zijn hersenen werken op volle toeren achter die doordringende blauwe ogen van hem. ‘Doe eens een beetje rustig.’

‘Ik doe rustig!’

‘We kunnen er toch over praten,’ zegt Oliver sussend.

‘Nee!’ schreeuwt Ethan schor. Ik krijg de rillingen van dat geluid. Zo heb ik hem nog nooit gezien. Zo woest en onberekenbaar. Onbeheerst. ‘Ik luister niet meer naar die leugens van jou. Het is allemaal geklets, woord voor woord. Denk maar niet dat je je hieruit kunt lullen.’

‘Het spijt me,’ fluister ik, in elkaar gedoken in de hoek. ‘Het spijt me zo... Ik heb je nooit pijn willen doen.’

‘Daar kom je mooi te laat mee!’ gilt Ethan.

Bevend deins ik achteruit, en wanhopig zoek ik naar een mogelijkheid om te ontsnappen. Maar Ethan staat tussen mij en de deur. Ik zit gevangen. Oliver staat er dichterbij; hij zou hulp kunnen gaan halen. Ik vang zijn blik, probeer te gebaren, maar in plaats van ervandoor te gaan, schuifelt hij naar ons toe.

‘Sst, Ethan, het is al goed.’ Oliver steekt zijn handen omhoog om te laten zien dat hij zich gewonnen geeft. ‘We hoeven niet te praten. We hoeven helemaal niets te doen. Leg alleen dat mes neer.’

Ethan kijkt naar het mes in zijn hand, alsof hij was vergeten dat hij het vasthield. Het staal van het lemmet schittert helder in het kaarslicht, zo mooi dat ik bijna zou vergeten hoeveel kwaad het kan doen.

‘Ethan, alsjeblieft,’ smee ik. ‘Doe ons geen pijn.’

TELEFONIST: 'Alarmcentrale, wat kan ik voor u doen?'

BELLER: 'U moet iemand sturen, alstublieft. Een ambulance, gauw, hij bloedt!'

TELEFONIST: 'Oké, we zorgen dat er hulp komt. Blijf kalm en vertel me waar je bent.'

BELLER: 'Ik... ik weet niet wat ik moet doen. Er is allemaal bloed. Ik kan het niet stoppen.'

TELEFONIST: 'Waar ben je, meisje? Wat is er gebeurd?'

BELLER: 'Bij Echo Point, bij het meer. Ik probeerde hem eruit te halen, en nu... (gesnik) Alstublieft, hij beweegt niet!'

TELEFONIST: 'Meisje? Ben je daar? Praat tegen me.'

(stilte)

BELLER: (zachtjes) 'Er is vuur. Alles staat in brand.'

Het was drie weken voor het einde van de zomer, en net zoals toen ik nog een kind was, telde ik de dagen af. In die tijd was het aftellen bedoeld om nog niet aan de herfst te hoeven denken en om elk kostbaar vrij moment van de zomervakantie breed uit te meten. Alsof die dagen meer gewicht kregen en echter werden als ik ze met keurige rode cijfers in mijn dagboek noteerde, in plaats van ze naamloos voorbij te laten drijven in een waas van nietsdoen en waterijsjes eten.

Nu telde ik de laatste zomerdagen af, omdat ik niet kon wachten tot de vakantie voorbij was en de colleges begonnen. 's Middags, wanneer het niet druk was in het eetcafé, leefde ik toe naar mijn ontsnapping door dag voor dag de weken te noteren. Over drie weken begon de introductie van de eerstejaars. Over drie weken kon ik Haverford, Indiana, voorgoed achter me laten. Main Street met het ene stoplicht, de winkels met gesloten luiken in de buitenwijken, en het huis waar het veel te rustig was – met massa's verscheurde foto's en mijn moeder als

tikkende tijdbom. Nog drie weken voordat mijn echte leven eindelijk begon.

‘Kan er nog een druppie af, liefje?’

Geschrokken keek ik op van het papieren servetje waarop ik mijn kalender had getekend. Sheriff Weber zat aan zijn vaste tafel bij het raam de regionale krant door te nemen. Met zijn ene hand om een koffiekop gevouwen, kauwde hij afwezig op het uiteinde van een balpen. Hij zat daar meestal ’s middags, wat papieren te bekijken of verdiept in een kruiswoordpuzzel. Vaak zei hij dan, terwijl hij zich geuwend uitrekte, dat hij het boeven vangen aan de jonge hulpsheriffs overliet. De mensen wisten wel waar ze hem konden vinden.

‘Tuurlijk, sorry.’ Ik liep om het buffet heen en schonk zijn kopje weer vol. Ondertussen wierp ik een blik op zijn puzzel.

‘Dank je. Weet je een ander woord voor geïrriteerd, driftig – zes letters?’

Ik dacht even na. ‘Vinnig?’

Weber knikte en schreef het woord buiten de rand van de puzzel op.

‘Waarom vult u het niet meteen in?’ Van dichtbij zag ik dat hij bijna de hele pagina had volgeschreven, maar in het raster zelf stond nog niets.

‘Ik wacht liever tot ik alles heb.’ Hij lachte samenzwerderig, met zijn donkere, verweerde trouwehondengezicht boven zijn helderblauwe uniform. ‘Dat scheelt een hoop geknoei als er iets niet klopt.’

Ik bleef hangen bij de kersenrode bank. Zoals altijd om deze tijd van de dag was het rustig in het eetcafé. De zon scheen naar binnen, in de vitrine stonden taarten

uitgestald, en uit de ouderwetse jukebox klonk swingende jare zestigmuziek. Nu de meeste zomergasten vertrokken waren en de vakantiehuisjes aan het meer weer leegstonden, leek Haverford uitgestorven. Het was stil in de straten, terwijl het er nog maar een paar dagen geleden een drukte van jewelste was geweest met hordes dagtoeristen en kinderen op zomerkamp. Ze hadden zandsporen achtergelaten op de vloer en ijs geknoeid op de leren stoelen, zodat ik constant aan het vegen en poetsen was geweest.

‘Je gaat zeker al gauw weg?’ vroeg Weber.

Ik kende hem al heel lang. Zijn dochter was mijn beste vriendin en het afgelopen jaar had ik schandalig veel tijd bij hen doorgebracht, zogenaamd om te studeren of na school bij te kletsen. Ik knikte. ‘Een paar dagen na Alisha, geloof ik.’

‘Het gaat allemaal veel te snel. Maar vertel haar maar niet dat haar ouwe vader dat heeft gezegd.’ Hij lachte spijtig. ‘Volgens haar doen we alsof ze naar de andere kant van de wereld vertrekt, in plaats van naar de universiteit. Bij jou thuis zal het wel precies zo gaan.’

Ik verstrakte bij de gedachte aan mijn ouders. ‘Ongeveer,’ zei ik vaag.

Blijkbaar had Weber zijn vergissing in de gaten, want hij kuchte ongemakkelijk. ‘Zeg, wat is de taart van de dag?’ veranderde hij vlug van onderwerp.

‘Bosbessen,’ zei ik, haastig glimlachend. ‘Hij is heel lekker. Wilt u een stukje?’

‘Tuurlijk, waarom niet? Het is nog lang geen etenstijd.’

‘Het komt eraan.’

Ik ging terug naar het buffet. Dat zou ik niet missen

wanneer ik weg was uit deze stad. Dat iedereen alles wist van iedereen, ook al deden ze alsof het niet zo was. Niemand had iets tegen me gezegd over wat er dit voorjaar was gebeurd, maar ik had de nieuwsgierige blikken wel gezien en flarden van het geroddel opgevangen in de rij in de winkel. ‘Nee, ze hadden geen idee... Ja, in San Diego... De baby komt dit najaar.’

Met een klap zette ik de koffiepote terug in het apparaat, en ik slikte de woede weg die elke keer als ik mijn gedachten de vrije loop liet weer opkwam. Drie weken. Nog maar drie weken te gaan.

‘Nou zeg, wat heeft die koffiepote jou gedaan?’

Abrupt draaide ik me om. Die jongen was er weer. Hij kwam aanlopen vanaf de deur en hees zich op een kruk bij het buffet, zoals hij elke dag had gedaan die week.

‘O, hallo!’ Ik slikte en keek de andere kant op. ‘Wat zal het zijn?’

De jongen trok een menukaart naar zich toe en bekeek het geschilferde plastic geval. Maar ik wist allang wat hij ging bestellen. ‘Een tonijnsandwich met mosterd, mayo en augurk.’ Hij lachte ongedwongen naar me. Zijn tanden staken wit af tegen zijn gebruikte gezicht en zandkleurige haar. Hij had blauwe ogen, vriendelijke, eerlijke ogen, die op dat moment naar het specialiteitenbord boven mijn hoofd keken. ‘Doe er maar zo’n *root beer float* bij.’

‘Weet je het zeker?’ Ik trok een wenkbrauw op. De ouderwetse combinatie van frisdrank met schepijs stond altijd op het bord, maar niemand bestelde die ooit. Ze wisten wel beter.

‘Ik ben niet zo bang uitgevallen,’ zei de jongen met een

grijns. ‘Ik neem graag risico’s. Mijn leven is een en al gevaar.’

‘O ja?’

‘Nee hoor.’ De jongen lachte. ‘Maar het klinkt goed, vind je niet?’

‘Ik maak wel een milkshake voor je,’ zei ik, waarna ik zijn bestelling op het achterste buffet klaarlegde en op de bel sloeg om José terug te roepen van zijn rookpauze. ‘Is chocolade goed?’

‘Ja, mevrouw.’

Ik nam ruim de tijd om de milkshake te maken en liet de blender hard draaien, terwijl ik ondertussen over mijn schouder naar hem gluurde.

Volkomen op zijn gemak zat hij te wachten bij het buffet. Het viel me op dat hij geen boek of krant bij zich had, en hij zat ook niet de hele tijd te scrollen op zijn telefoon zoals de andere klanten die in hun eentje kwamen. Hij zat daar gewoon, rustig en stil, en keek uit het raam naar de paar voetgangers die voorbij wandelden.

‘Alsjeblieft.’ Ik zette het hoge glas met bovenop een toef slagroom als een besneeuwde bergtop voor hem neer.

Zijn ogen werden groot. ‘Zo, dat is niet mis. Moet ik dat opdrinken, of is het de bedoeling dat ik ertegenop klim?’

‘Dat moet je zelf weten,’ zei ik lachend, en ik zette flessen ketchup op een rij en verwisselde de lege voor volle. ‘Als je morgenvroeg niet terug bent, stuur ik wel een reddingspatrouille op je af.’

De jongen grinnikte. ‘Trouwens, ik heet Ethan. Ik kom hier elke dag, dus ik dacht...’ Even leek hij niet op zijn gemak.

‘Hoi.’ Ik schudde zijn uitgestoken hand. ‘Chloe.’

‘Leuk om je te leren kennen, Chloe.’ Ethan slurpte van zijn shake. ‘Je bent mijn eerste officiële kennis in Haverford.’

‘Welkom in onze stad.’

Hij glimlachte weer, ontspannen nu. ‘We zijn hier pas komen wonen. Mijn vader is projectontwikkelaar. Hij bouwt op het terrein voorbij Echo Point.’

Ik knikte. Daar gingen vaak middelbareschoolleerlingen naartoe om te blowen en bier te drinken, en om stoom af te blazen met de vuurwapens van hun vader. Ik was nooit meegevraagd, want ik ging niet met die lui om. Maar ik had wel af en toe de troep gezien, de as van het kampvuur en de lege blikjes, wanneer ik ging hardlopen rond het meer.

‘Er komen vier luxe huizen,’ vervolgde Ethan. ‘In rustieke blokhutstijl, maar wel van alle moderne gemakken voorzien. Ze komen elk op ruim 450 vierkante meter grond te staan.’ Hij zweeg verlegen. ‘Sorry,’ zei hij toen, ‘bouwpraat.’

‘Werk jij op de bouwplaats dan?’ vroeg ik, en ik bekeek hem nog eens goed. Zijn geruite shirt was schoon, en hij had geen stoppelbaard of vuile nagels zoals de bouwvakkers die hiernaartoe kwamen in hun pauze.

Hij knikte. ‘Zoiets, vooral op kantoor voorlopig, om het vak te leren. Ik ben na mijn eindexamen deze zomer meteen begonnen met werken. En dan ben je blijkbaar meteen volwassen, alleen omdat je zelf je geld verdient.’ Hij grijnsde quasizielig, en ik knikte.

‘Ja, raar hè? Als je je diploma hebt, zien ze je plotseling voor vol aan. Ik ga binnenkort studeren,’ zei ik.

‘Jammer,’ zei Ethan. ‘Niet dat je gaat studeren, maar...’ Hij kuchte ongemakkelijk. ‘Wie moet er dan mijn broodje tonijn klaarmaken?’

‘Dat maak ik niet zelf klaar.’ Ik voelde dat ik een kleur kreeg.

‘Maar je snijdt er wel de korstjes voor me af,’ zei hij grijnzend, en zijn ogen twinkelden plagerig.

Ik draaide me om en begon het achterste buffet op te ruimen, om even niet mijn gezicht te hoeven laten zien. De hele week had ik hem in gedachten ‘die jongen’ genoemd, maar nu besepte ik dat hij dat eigenlijk niet meer was. Achttien, negentien moest hij zijn, een man dus. Dat zou op zich niet zo’n vreemde ontdekking moeten zijn, maar dat was het wel. Het afgelopen schooljaar was alles anders geworden. Plotseling waren mijn klasgenoten uitgegroeid van slungelige jongens naar breedgeschouderde, gespierde kerels. Plotseling ging er een bepaalde zekerheid uit van de manier waarop ze zich bewogen, een fysiek zelfbewustzijn waarmee ze zonder aarzeling hun plek op de wereld innamen.

Ethan was ook zo. Hij was lang en stevig, en er stond duidelijk belangstelling in zijn ogen te lezen wanneer hij naar me keek. Die belangstelling viel niet te negeren en voelde opwindend en ongemakkelijk tegelijkertijd. Op school hadden de jongens nooit op die manier naar me gekeken. Ze wisten veel te goed dat ik niet zo’n meisje was dat ging feesten bij het meer, of waarmee je op vrijdagavond een souterrain in kon duiken. Ik was voorzichtig, vastbesloten me door niets van mijn toekomstplannen te laten afleiden. Dat kon Ethan natuurlijk niet weten. Hij wist helemaal niets van mij, en toch keek hij

naar me alsof ik de moeite waard was.

José schoof de bestelling door het luik, en ik sneed korstjes af en vouwde een papieren servetje op. Ik bleef bezig tot ik genoeg moed had verzameld om me weer om te draaien. Toen ik het eten voor Ethan neerzette, dwaalde zijn blik een fractie van een seconde naar mijn borsten voordat hij me weer aankeek.

‘Dank je. En wanneer vertrek je?’

Even stond ik met mijn ogen te knipperen. ‘O, aan het eind van de maand.’

‘Waarnaartoe?’

‘Connecticut,’ antwoordde ik. ‘Mills’

‘Wauw.’ Hij nam een hap van zijn sandwich en kauwde. ‘Dan ben je vast heel slim.’

Ik zweeg. Daar wist ik nooit zo gauw een antwoord op. Vaak klonk het als een belediging als een jongen dat zei. Dan had ik het gevoel dat ik terug moest krabbelen en gauw moest zeggen dat het wel meeviel met die slimheid van mij.

‘Chloe?’ klonk Webers stem.

Meteen schoot me te binnen wat hij bedoelde. ‘Uw taart! Sorry!’

‘Laat maar zitten; ik moet ervandoor.’ Hij stopte zijn telefoon in zijn zak, stond op en trok ondertussen zijn jasje aan. ‘Een stelletje kinderen is weer eens verf aan het spuiten bij de supermarkt. Op klaarlichte dag!’ Zuchtend schudde hij zijn hoofd. ‘Wat krijg je van me?’

‘Van het huis,’ zei ik met een nonchalant gebaar.

Weber schudde zijn hoofd en legde een vijfdollarbiljet op het tafeltje. ‘Pas goed op jezelf,’ zei hij. ‘En kom van de week een keer bij ons eten. We moeten toch behoorlijk

afscheid nemen voordat Alisha en jij vertrekken.’

‘Doe ik.’ Ik liep de zaak door om zijn tafeltje schoon te vegen. Hij had de krant laten liggen, dus wierp ik vlug een blik op de kruiswoordpuzzel. Alle vakjes waren netjes ingevuld.

‘Aardige mensen hier,’ zei Ethan toen ik terug was op mijn plek achter het buffet. ‘Wij zijn zo vaak verhuisd dat ik was vergeten dat er plaatsen als deze bestonden.’

‘Dat zal wel...’ Ik knikte. ‘Ik heb nooit ergens anders gewoond. Tot nu toe.’

‘Dan heb je geluk. Waar we nu vandaan komen, kende ik de burens niet eens. Ik heb ze één keer gezien. Toen kieperden ze een lading dood hout over de schutting onze tuin in. Het scheelde maar weinig of ik was er geweest.’

Ik dacht aan de wereld die op me wachtte, met steden waar ik geen mens kende en waar ik kon verdwalen in vreemde straten. Het leek me heerlijk, maar als ik dat zou zeggen, zou Ethan zeker vragen waarom. Dus veegde ik tafeltjes schoon en droomde ik weg in het warme, lichte eetcafé, totdat hij zijn sandwich op had en de middagdrukte begon. Deze tijd van het jaar bestond die drukte vooral uit onderbouwleerlingen van de middelbare school. Ze bestelden grote flessen frisdrank voor een dollar en porties friet, en gooiden de tafels en banken vol met hun tassen en jassen. Tussendoor klonk het eeuwige gezoem van hun mobiele telefoons.

‘Hé, Chloe?’ Ethan bleef ongemakkelijk bij de deur staan, terwijl ik een blad drankjes afleverde en mijn best deed niet te knoeien. ‘Zou je, eh... misschien een keer met me uit willen?’

Verrast bleef ik staan. Achter me hoorde ik een stelletje

tienermeisjes opgewonden fluisteren, maar ik aarzelde en klemde het lege blad tegen mijn borst. 'Ik weet niet... Over een paar weken ben ik weg.'

'Ben je tot die tijd elke avond bezet dan?'

Ik glimlachte. 'Nee, maar...' Ik zweeg, want ik wist niet goed hoe ik moest uitleggen dat ik geen nieuwe banden wilde met deze stad. Ik kon niet wachten om alles hier achter me te laten.

'Volgens mij zitten er geen nadelen aan voor jou,' zei Ethan met een grijns.

'O nee?' Ik moest lachen om zijn zelfverzekerdheid.

'Je loopt geen enkel risico,' verklaarde hij. 'Als je me niet uit kunt staan, hoeft je me nooit meer te zien. Je gaat toch honderden kilometers hiervandaan. Wat denk je? Uit eten en dan naar de film?'

De gedachten buitelden over elkaar heen in mijn hoofd. Hij zag er goed uit zoals hij daar stond, met het gouden licht van de middagzon op zijn haar en een hoopvolle lach op zijn gezicht. Maar ik was al mijlenver weg. 'Het gaat niet,' mompelde ik. 'Maar toch bedankt.'

Zijn gezicht betrok. 'Nou, hier heb je mijn nummer.' Hij pakte een servetje en schreef het op. 'Voor het geval je je bedenkt.'

Ik nam het papiertje aan en stopte het langzaam in mijn zak. 'Tot ziens.' Ik keek hem na toen hij de stoep op liep en de straat overstak naar een gloednieuwe blauwe pick-uptruck. Ongehaast en zeker wandelde hij in de zon, en ik vroeg me af of ik een fout had gemaakt. Maar de rode cijfers op mijn kalender liepen af, en ik kwam steeds dichterbij het leven dat op me wachtte in Connecticut. Mannen in dikke kabeltruien en parka's, herfst-

bladeren, studentenkamers. Zeker, ik moest nog weken door zien te komen hier, maar wat had het voor zin aan iets nieuws te beginnen als ik in gedachten al zo goed als weg was?

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Dangerous Boys*

Verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd en Simon & Schuster
Children's Publishing Division

© 2016 Abigail Haas

Voor deze uitgave:

© 2016 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marie-Louise van Dongen

Omslagafbeelding: Wil Immink Design / iStock

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige
wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4104 1 (e-book 978 90 261 4105 8)

NUR 284